בחברון מלך שבע שנים וששה חדשים. מדהכא חשיב להו ובאידך קרא לא חשיב להו ש"מ לא היה מלכותו שלימה שנצטרע אותן ו' חדשים: ה"ג **אבל בחיי בנך אני מודיע** ולא גרסינן **לך: כ"ד רננות.** בין תפלה תחנה ורנה איכא כ"ד: **וילך אלישע דמשק להיכא אזל: שואבת.** מגבהת מתכת בלא נגיעה כעין אותה שלועזין קלאמניס"ה בלע"ז ועל ידי אותה אבן העמיד עגלים של ירבעם באויר: **רבנן דחה מקמיה.** התלמידים דחה מישיבתו של אלישע: **צר ממנו.** מכלל דעד האידנא לא הוה צר: **הואל וקח.** השבע שאלישע שלחך: **ויפצר בו.** גחזי: **העת לקחת את הכסף והבגדים וגו'.** שמנה דברים קא חשיב בהאי קרא: **וגחזי מי שקל כולי האי.** מנעמן כסף ובגדים הוא דשקל דכתיב ויצר ככרים וגו': **אותה שעה.** היה אלישע עוסק בפרק שמונה שרצים אמר לו הגיע עת ליטול שכר פרק שמונה שרצים שעסקתי וכו' ולהכי כתב בהאי קרא שמנה דברים כנגד אותו פרק כלומר בכסף ובגדים שקבלת ממנו מנעמן סבור אתה לקנות דברים הללו להיותם לך שכר שמונה שרצים: **יצר.** תאותו אם מרחיקה ממנו לגמרי ממעט ישיבת עולם ואם מקרבה לגמרי בא לידי איסור שאינו יכול לכבוש יצרו מדבר עבירה: **תינוק ואשה.** דעתן קלה ואם תדחה אותם מטרדן מן העולם: **חלה.** חד. חליו תרי. אשר ימות בו תלת: **בעא רחמי דלהוי חולשא.** כדי שיהא פנאי לבניו לבא כל אחד ואחד ממקומו להיות עליו בשעת מיתה שכיון שרואין שנפל למטה יודעין שימות ומתקבצין ובאין: **מתפח.** מתרפא: **מתני' לא ידון רוחי לא דין ולא רוח.** שאין עומדין בדין ואין להם רוח להיות עם הצדיקים שיש להם חלק: **ויפץ [ה'] אותם ומשם הפיצם.** ויפץ] בעולם הזה ומשם הפיצם בעולם הבא: **אלו ואלו.** אנשי דור המבול ואנשי סדום ובהדא פליג ר' נחמיה:

בחברון מלך שבע שנים ובירושלים מלך שלשים ושלש שנים וכתיב [1]בחברון מלך על יהודה שבע שנים וששה חדשים וגו' והני ששה חדשים לא קחשיב ש"מ נצטרע אמר לפניו רבש"ע מחול לי על אותו עון מחול לך [2]עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו כי אתה ה' עזרתני ונחמתני א"ל בחייך איני מודיע אבל אני מודיע בחיי שלמה בנך בשעה שבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכנים ארון לבית קדשי הקדשים דבקו שערים זה בזה אמר עשרים וארבעה רננות ולא נענה אמר [3]שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה ונאמר [4]שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד וגו' ולא נענה כיון שאמר [5]ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דויד עבדך מיד נענה באותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה וידעו כל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו העון גחזי דכתיב [6]וילך אלישע דמשק להיכא אזל א"ר יוחנן שהלך להחזיר גחזי בתשובה ולא חזר אמר לו חזור בך אמר לו כך מקובלני ממך החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה מאי עבד איכא דאמרי אבן שואבת תלה לחטאת ירבעם והעמידה בין שמים לארץ ואיכא דאמרי שם חקק בפיה והיתה מכרזת ואומרת אנכי ולא יהיה לך וא"ד רבנן דחה מקמיה שנאמר [7]ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר] תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידים גחזי דכתיב [8]ויאמר נעמן הואל וקח ככרים (ויפצר) [ויפרץ] בו ויצר ככרים כסף וגו' ויאמר אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ומי שקל כולי האי כסף ובגדים הוא דשקל אמר רבי יצחק באותה שעה היה אלישע יושב ודורש בשמונה שרצים נעמן שר צבא מלך ארם היה מצורע אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל אי אזלת לגבי אלישע מסי לך כי אתא א"ל זיל טבול בירדן א"ל אחוכי קא מחייכת בי אמרי ליה הנהו דהוו בהדיה מאי נפקא לך מינה זיל נסי אזל וטבל בירדנא ואיתסי אתא אייתי ליה כל הני דנקיט לא צבי לקבולי מיניה גחזי איפטר מקמיה אלישע אזל שקל מאי דשקל ואפקיד כי אתא חזייה אלישע לצרעת דהוה פרחא עילויה רישיה א"ל רשע הגיע עת ליטול שכר שמנה שרצים וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך עד עולם ויצא מלפניו מצורע כשלג: [9]וארבעה אנשים היו מצורעים פתח השער אמר ר' יוחנן גחזי ושלשה בניו: רבי יהושע בן פרחיה מאי הוא כדקטלינהו ינאי מלכא לרבנן אזל רבי יהושע בן פרחיה וישו לאלכסנדריא של מצרים כי הוה שלמא שלח לי' שמעון בן שטח מיני ירושלים עיר הקודש ליכי אלכסנדריא של מצרים אחותי בעלי שרוי בתוכך ואנכי יושבת שוממה קם אתא ואתרמי לי' ההוא אושפיזא עבדו לי' יקרא טובא אמר כמה יפה אכסניא זו אמר לי' רבי עיניה טרוטות אמר לי' רשע בכך אתה עוסק אפיק ארבע מאה שיפורי ושמתיה אתא לקמיה כמה זמנין אמר לי' קבלן לא הוה קא משגח ביה יומא חד הוה קא קרי קריאת שמע אתא לקמיה סבר לקבולי אחוי לי' בידיה הוא סבר מידחא דחי לי' אזל זקף לבינתא והשתחוה לה אמר ליה הדר בך אמר ליה כך מקובלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה ואמר מר ישו הנוצרי כישף והסית והדיח את ישראל: תניא א"ר שמעון בן אלעזר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת ת"ר ג' חלאים חלה אלישע אחד שגירה דובים בתינוקות ואחד שדחפו לגחזי בשתי ידים ואחד שמת בו [שנא' [10]ואלישע חלה את חליו וגו'] עד אברהם לא היה זקנה כל דחזי לאברהם אמר האי יצחק כל דחזי ליצחק אמר האי אברהם בעא אברהם רחמי דליהוי ליה זקנה שנאמר [11]ואברהם זקן בא בימים עד יעקב לא הוה חולשא בעא רחמי והוה חולשא שנאמר [12]ויאמר ליוסף הנה אביך חולה עד אלישע לא הוה איניש חליש דמיתפח ואתא אלישע ובעא רחמי ואיתפח שנא' ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו: **מתני'** דור המבול אין להם חלק לעוה"ב ואין עומדין בדין שנא' [13]לא ידון רוחי באדם לעולם לא דין ולא רוח דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר [14]ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ (וכתיב ומשם הפיצם) ויפץ ה' אותם בעוה"ז ומשם הפיצם ה' לעולם הבא אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא שנא' [15]ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד רעים בעולם הזה וחטאים לעולם הבא אבל עומדין בדין ר' נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין שנאמר [16]על כן לא יקומו רשעים

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פ"ד מהל' תשובה הלכה א:

תורה אור השלם

1. בְּחֶבְרוֹן מָלַךְ עַל יְהוּדָה שֶׁבַע שָׁנִים וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים וּבִירוּשָׁלַ‍ִם מָלַךְ שְׁלֹשִׁים וְשָׁלשׁ שָׁנָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה: שמואל ב ה ה

2. עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שֹׂנְאַי וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתַּנִי וְנִחַמְתָּנִי: תהלים פו יז

3. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: תהלים כד ז-ח

4. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: תהלים כד ט-י

5. יְיָ אֱלֹהִים אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ זָכְרָה לְחַסְדֵי דָּוִיד עַבְדֶּךָ: דברי הימים ב ו מב

6. וַיָּבֹא אֱלִישָׁע דַּמֶּשֶׂק וּבֶן הֲדַד מֶלֶךְ אֲרָם חֹלֶה וַיֻּגַּד לוֹ לֵאמֹר בָּא אִישׁ הָאֱלֹהִים עַד הֵנָּה: מלכים ב ח ז

7. וַיֹּאמְרוּ בְנֵי הַנְּבִיאִים אֶל אֱלִישָׁע הִנֵּה נָא הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים שָׁם לְפָנֶיךָ צַר מִמֶּנּוּ: מלכים ב ו א

8. וַיֹּאמֶר נַעֲמָן הוֹאֵל קַח כִּכָּרָיִם וַיִּפְרָץ בּוֹ וַיָּצַר כִּכְּרַיִם כֶּסֶף בִּשְׁנֵי חֲרִטִים וּשְׁתֵּי חֲלִפוֹת בְּגָדִים וַיִּתֵּן אֶל שְׁנֵי נְעָרָיו וַיִּשְׂאוּ לְפָנָיו: וַיָּבֹא אֶל הָעֹפֶל וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיִּפְקֹד בַּבָּיִת וַיְשַׁלַּח אֶת הָאֲנָשִׁים וַיֵּלֵכוּ: וְהוּא בָא וַיַּעֲמֹד אֶל אֲדֹנָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֱלִישָׁע מֵאַן גֵּחֲזִי וַיֹּאמֶר לֹא הָלַךְ עַבְדְּךָ אָנֶה וָאָנָה: וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא לִבִּי הָלַךְ כַּאֲשֶׁר הָפַךְ אִישׁ מֵעַל מֶרְכַּבְתּוֹ לִקְרָאתֶךָ הַעֵת לָקַחַת אֶת הַכֶּסֶף וְלָקַחַת בְּגָדִים וְזֵיתִים וּכְרָמִים וְצֹאן וּבָקָר וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת: וְצָרַעַת נַעֲמָן תִּדְבַּק בְּךָ וּבְזַרְעֲךָ לְעוֹלָם וַיֵּצֵא מִלְּפָנָיו מְצֹרָע כַּשָּׁלֶג: מלכים ב ה כג-כז

9. וְאַרְבָּעָה אֲנָשִׁים הָיוּ מְצֹרָעִים פֶּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד מָתְנוּ: מלכים ב ז ג

10. וֶאֱלִישָׁע חָלָה אֶת חָלְיוֹ אֲשֶׁר יָמוּת בּוֹ וַיֵּרֶד אֵלָיו יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֵּבְךְּ עַל פָּנָיו וַיֹּאמַר אָבִי אָבִי רֶכֶב יִשְׂרָאֵל וּפָרָשָׁיו: מלכים ב יג יד

11. וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַייָ בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בַּכֹּל: בראשית כד א

12. וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חֹלֶה וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי בָנָיו עִמּוֹ אֶת מְנַשֶּׁה וְאֶת אֶפְרָיִם: בראשית מח א

13. וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא יָדוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעֹלָם בְּשַׁגַּם הוּא בָשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: בראשית ו ג

14. וַיָּפֶץ יְיָ אֹתָם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לִבְנֹת הָעִיר: בראשית יא ח

15. וְאַנְשֵׁי סְדֹם רָעִים וְחַטָּאִים לַייָ מְאֹד: בראשית יג יג

16. עַל כֵּן לֹא יָקֻמוּ רְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים בַּעֲדַת צַדִּיקִים: תהלים א ה

מסורת הש"ס

א) שבת ל. ע"ש, ב) שם מו"ק ט., ג) אין זה לשון המקרא וכן הוא לשון המקרא ויבא אלישע (מ"ב ח') וגו' ועיי' רש"א בח"א, ד) סוטה מז. [ע"ש], ה) [יומא פז.], ו) סוטה מז., ז) ולא כר' יהושע בן פרחיה שדחפו לישו הנוצרי בשתי ידים (הושמט ע"י הצנזורה ונוסף כאן עפ"י דיניליאה ר"פ וס"א), ח) בקרא קח, ט) מכאן עד את ישראל הושמט ע"י הצנזורה והועתק ע"פ דיניליאה ר"פ וס"א, י) [אבות פ"ה מי"ח], כ) לעיל מג., ל) [שמחות פ"ב סוטה מז.], מ) [סוטה מז.], נ) [ב"מ פז.], ס) [לדעת הערוך בערך תפח גרס הכא ואיתפח כמו במתון], ע) [מכלל דחלה חלי אחריתא כך איתא בב"מ פז.], פ) [בסדר המשנה ל"ג], צ) ינאי מלכא. כהן גדול היה וקטל כולהו רבנן במסכת קידושין [סו.]: שמעון בן שטח. אחי אשתו של ינאי המלך במסכת ברכות [מח.] והוא לא ברח: טרוטות. עגולות: אחוי ליה. רבי יהושע בן פרחיה בידיה דלקבלוהי: [ס"א והושמט ע"י הצנזורה].

לעזי רש"י

קלאמניס"ה [ימנ"ט]. מגנט, אבן-שואבת.

מוסף רש"י

מחול לי על אותו עון. דבת שבע (שבת ל.). **דבקו שערים.** של בית קדשי הקדשים (שם) שבקשו מלהכנס, שרצה הקב"ה להביא שלמה לידי כך שיהא מזכיר שם דוד אביו ויפתחו כדי להודיע לכל העולם שמחל עון של בת שבע (מו"ק ט. ובכתובי). **עשרים וארבעה רננות.** כלומר תפלה כדאמרינן שלמה איכא כ"ד בין תפלה רנה ותחנה, ומאן דמפרש כ"ד רננות היינו בין י"ח ברכות וששה דתעניות, אינו אלא טועה, דתפלת י"ח אכתי בימי שלמה לא אתקון, ועוד דאמר בתפלת השחר (ברכות כט.) בהדיא הני כ"ד דתעניות כנגד מי, א"ר חנינא (לפנינו ר' חלבו) כנגד כ"ד רננות שאמר שלמה, אלמא כ"ד רננות לאו היינו כ"ד ברכות דתענית (מו"ק ט. ובכתובי ובעיו"ן שבת שם). **שונאי דוד.** משפחת שאול, שמעי וכיוצא בו (שבת שם). **החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה.** שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם, שנאמר (משלי כח) אדם עשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו (אבות פ"ה מי"ח). **אבן שואבת.** שמגבהת את המתכת מן הארץ ומעמידתו באויר, וע"י אותו אבן העמיד את העגלים של ירבעם באויר (סוטה מז.). **רבנן דחה מקמיה.** דיחה היה את התלמידים מפני אלישע כשהיה מתמם לפניו, דכתיב לאחר שפירש ממנו המקום אשר אנחנו יושבים, בית המדרש של רבנן, צר ממנו, שנתוספו התלמידים שהיה גחזי דוחה (שם). **ומי שקל כולי האי.** בהאי קרא כתיב שמנה דברים, כסף ובגדים וצאן ובקר ועבדים ושפחות וזיתים וכרמים (שם). **כסף ובגדים הוא דשקל.** דכתיב ויצר ככרים כסף בשני חריטים ושתי חליפות בגדים (שם). **בשמונה שרצים.** בפרק שמנה שרצים (שם). **הגיע עת ליטול שכר.** תורתך בעולם הזה (שם). **יצר.** של תשמיש מקרבנו בימין, שלא יעקר בפריה ורביה, וכן תינוק. פן ימנו ויאבד את עצמו, ואשה. אף היא דעתה קלה ואם ירדיפנה תלא לתרבות רעה (שם). **אחד שגירה דובים.** כשנן שגירה דובים בתינוקות (שם). **חלה את חליו אשר ימות בו.** מכלל דחלה עוד שלא מת בו (ב"מ פז.) חלה חד, את חליו תרי ואחד אשר ימות בו (סוטה מז.). **בעא אברהם רחמי.** כדי שיכירו בינו ובין בנו (ב"מ פז.). **בעא רחמי והוה חולשא.** שיחלה אדם לפני מותו ויצוה לביתו (שם). **ואתפח.** ונתרפא (שם).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com